

Brugere. Det forekommer mig, at man derved ligesom viger tilbage for Conseqventsen af sin egen Betragtning af hvad der maatte være rigtigt. Saaledes forekommer det mig, og jeg troer, at de Grunde, som især have bevæget Majoriteten i Udvalget til at foreslaae en Udvidelse til visse Brugere, ligefrem føre til, at man maa gaae videre, og at man ikke, ved at gaae videre, yderligere forøger det Anstødelige hos dem, som ikke ville have den opstillede Grændse og den Grundsaetning, som Regjeringens Lovudkast indeholder. Der er isærdeleshed lagt Bægt paa, at Rettigheden burde tilstaaes for Markfredens Skyld; den taler i enhver Henseende ligesaa stærk for at tilstaae den til den simple Bruger, da hans Markfred er ham af samme Vigtighed, som den er Livsfæsteren. Naar der er talt om, at man ogsaa skulde tage Hensyn til en Beroligelse og til at forebygge Bitterhed i Stemningen, saa forekommer det mig, naar man vil tage Hensyn dertil, at man dog kun tildeels forebygger den, naar der bliver en Deel tilbage, som endnu med større Bitterhed ville føle, at de mangle den omtalte Rettighed, og at de maae see paa de Ulemper, som en Andens Nydelse af den medfører for dem, naar de see deres Naboer, hvis Besiddelser dog for en stor Deel ere af samme Natur, nyde denne Rettighed. Og dertil kommer endelig den Betragtning, som jeg tillod mig ved Sagens første Behandling at berøre, at det vil have en meget skadelig Indflydelse for Beboerne paa de Godsfer, hvor det hidtil har været en almindelig og næsten ufravigelig Regel, at Alt var Fæste, og at navnlig Husene besades med Fæsterettighed, idet det vil virke til, at paa saadanne Godsfer ville, naar Rettigheden ikke bliver eens for Fæstere og Leiere, de Ciere, som sætte Pris paa Jagtret-

ten, for dog at redde saa stor en Stump af Herligheden som muligt, forlade det hidtil fulgte Princip og lade Alt, hvad de efter Loven kunne leie bort, gaae over i simpelt Leie istedetfor i Fæste, og saaledes vil yderligere Beboernes Tilstand forværres og deres Stilling og Eksistens gjøres usikrere. Det er, hvad jeg for Diebliffet skal tillade mig at bemærke.

Kierregaard: Endskjøndt jeg for Diebliffet jo har den Ære, som Medlem af nærværende Forsamling, at være en lillebitte Brod af en Deel af den lovgivende Magt i mit Fædreland, saa kan det dog ikke undre Noget, naar jeg maa begynde med den Tilstaaelse, at næsten enhver Lov, som hidtil har været Thinget forelagt, og saaledes ogsaa denne Lov, eller rettere dette Lovforslag, ikke for mig har indeholdt Opfordring til at forsøge paa, om jeg ikke selv kunde udtænke en anden og bedre Lov, thi i den Forstand har jeg ingenlunde tiltroet mig Talent til Lovgivningen; meget mere mener jeg paa ingen Maade at have de fornødne Forkundskaber dertil. Men derimod er det min stadige Bestræbelse, naar et Lovforslag er forelagt Thinget og derved ogsaa mig, da at gaae det igennem under den Forudsætning, at i det Hele taget er Sagen her af kyndige og velstundede Mænd nogenlunde lagt til Rette, saa man kan overse, hvad det er, det i Almindelighed kommer an paa, og dernæst efter Pligt og Ære at dvæle ved Enkeltighederne, og, hvis muligt en eller anden Unoiagtighed i dem skulde forekomme, hvis det skulde synes mig, at en eller anden Mangel muligt kunde andres ved en Bemærkning af mig, at der var Noget overseet, som jeg kunde gjøre opmærksom paa, at jeg da gjør mit Bedste i denne Henseende i det Smaa, det Enkelte og det Underordnede.